

Mladi junaki.

13. Pravi junak se ne sme bati.

Pri Ponikvarju so bili povečerjali in so se še nekaj časa prijazno pogovarjali pri mizi. Kar se spomni babica: »Oh, svoje očali sem pozabila.«

»Kje pa, dobra babica? Takoj hitiva ponje,« vzklikneta hkrati šestletni Francek in devetletni Mirko.

»Na mizici v lopi. prav na koncu vrta,« odgovori babica.

Ta odgovor pa zelo ohladi gorečnost malima dečkoma. da izgubita skoraj ves pogum. Bilo je namreč zadnje dni septembra, že po osmi uri, torej popolnoma temno. Če sta hotela priti do lope, je bilo treba prekoračiti ves vrt, ki je bil jako velik.

»No, draga moja otroka,« izpregovori oče, ki je opazil njuno zadrego, »torej kateri bo imel največ poguma? Kateri si bo upal iti do drugega konca našega vrta?«

»Jaz že ne,« reče mali šestletni Francek, »jaz se preveč bojim, da bi me ne srečal velik volk.«

»Saj ni nobenih volkov v našem kraju; torej te tudi ne more srečati nobeden. Toda od tebe, mali Francek, ki si še tako mlad, tudi ne zahtevam, da pojdi. Ampak Mirko, ki šteje že svojih devet let, bo vendar izkazal dobri babici to ljubav, kajne, Mirko.«

Mirko je bil videti precej preplašen; zakaj v temi ga je bilo zelo strah. Pa tega ni hotel povedati, ker se je bal, da bi se ne norčevali. Ponos je premagal plašljivost, in Mirko je stekel skozi vrata — v nočno temo.

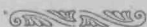
Čez pet minut je pritekel Mirko ves zasopljen in je ves vesel ponudil babici očale.

»Prelepa hvala, Mirko; ti si vrl dečko, ki te ni bilo strah,« je pohvalila babica.

»O, bilo me je pač strah, ko sem odhajal. Pa sem mislil na veselje, ki vam ga bom napravil, če vam prinesem očale; pa tudi na to sem mislil, da

brez njih ne morete nič delati. Zato me je polagoma nehalo strah biti.«

»Zdaj si povedal pravo zdravilo zoper strah in bojazen,« pripomni oče. »Pri vseh neprijetnih in težavnih rečeh ne smemo misliti nase, marveč le na namen, ki ga hočemo doseči. Krščanska ljubezen do Boga in do bližnjika vzgaja prave junake!«

Brglez.

(Konec.)

Zopet sem moral čakati do drugega dneva. Učakal sem ga in hitel v gozd do pasti. Nič! Čakal sem dalje; prišlo je drugo jutro. Zopet nič! Tako je šlo teden dni zaporedoma. Že sva obupavala z bratom. Koncem tedna, pozno pod mrak, pa je bila past zopet zaprta; pogledal sem skozi špranjo: Brglez je bil v nji! O, kako vesel je bil moj brat! Kar plesal je po listju in dračju križem gozda. — Nesel sem past domov in spravil brgleza s težavo iz temnice v kletko. To ti je čuden ptič, ta brglez! Neroden in plašen, pa nič lep! Da bi bil ravno grd, tega ne morem reči, toda lep ni, pa je. Komaj da je bil revež v kletki, je že pričel počenjati take neumnosti, da je bilo strah. Venomer se je zaletaval v strop in v stene in kljuval jezno in srdito s svojim trščatim, debelim in močnim kljunom v tenke žice, ki so tvorile nađ ubogim jetnikom prijetno mrežasto gajbico. Brglez pa ni bil nikakor zadovoljen s to lepo kletko — vedno je le kljuval na vse strani, kakor da je strašansko užaljen, ker mu je odvzeta zlata prostost. Včasih je pa za hip počenil na klin in se umiril; tedaj je razščeperil tiste svoje jeklenosive peroti in pomigal nekoliko s svojim trščatim kratkim repom. Pa se je kmalu naveličal lenobe in brezdelja ter se lotil zopet z vso vztrajnostjo šibkih žic, ki jih ni mogel videti, ker so mu ovirale pot v prostost. Midva z bratom pa sva sedela na klopi in ga gledala.

»Ko bomo večerjali, boš rekel: Glejte, ta-le ptič je brglez, in ne jaz!« me je učil brat.